

Arrest

nr. 247 278 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X II

In zake: **X**
in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 5 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2020 vragen de verzoekende partij en haar minderjarig kind gezinshereniging aan met mevrouw A. I., de zus van de verzoekende partij, die de Nederlandse nationaliteit heeft. De referentiepersoon kreeg op 31 maart 2020 een verklaring van inschrijving als gevolg van haar aanvraag op 30 september 2019.

De verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon naar België is verhuisd om een gezinshereniging te kunnen aanvragen met haar en haar minderjarig kind.

Op 31 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die voor de verzoekende partij gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ten aanzien van het minderjarige kind van de verzoekende partij beslist de gemachtigde afzonderlijk tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij, en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2020 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde A. I., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°’, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kopie reispaspoort Suriname (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.06.2018 zonder uit- en in- reistempels; bijbehorend attest van verlies politie Amsterdam dd. 26.02.2020: uit deze gegevens blijkt niet wanneer exact betrokkene Schengen inreisde. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten op 07.03.2019 (geplande aankomstdatum: 05.04.2019).*
- reispaspoort Suriname (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2020 te Brussel*

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.07.2019, 27.07.2019, 12.08.2019, 28.08.2019, 23.09.2019, 18.10.2019, 15.11.2019, 03.12.2019, 28.01.2020, 03.02.2020, en 17.02.2020: echter, deze verzendbewijzen vermelden weliswaar een adres in Suriname, doch uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie visumaanvraag dd. 04.03.2019) kan niet met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene op datum van deze geldstorting effectief in Suriname verbleef; deze geldstorting kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was voor zijn komst naar België, en dat er niet werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden verzonden en aangewend om overige doeleinden.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli 2019 - juli 2020

- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van derden: echter, deze documenten zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- 'attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming' Bond Moyson dd. 07.05.2020 op naam van betrokkene mét bijbehorend inkomensonderzoek; bewijs aansluiting Bond Moyson dd. 04.06.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene met bijbehorende ISI+ kaart

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 01.04.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvragen dd. 20.01.2017 en 04.03.2019 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische Staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter hét gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een teven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de verblijfsaanvraag van de minderjarige zoon van betrokkene werd negatief afgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De tweede bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van het minderjarige kind van verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69t van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2020 werd ingediend door:

*Naam: A
Voornaam: S
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 2011
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 31.03.2020 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde AI, van Nedelandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn vader en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van A. S. werd geweigerd gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet bleek dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 31.08.2020 op naam van A S. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”

De derde bestreden beslissing is de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

*wordt aan A., S.
geboren te Paramaribo, op (...)1983,
van Surinaamse nationaliteit,
verblijvende te (...),
bevel gegeven de. genaamde A., S.,
geboren te Paramaribo, op (...)2011,
van Surinaamse nationaliteit
verblijvende te (...),
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.*

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 31.08.2020.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er mag verwacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van zijn vader, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvraag van de vader van betrokkene werd negatief afgesloten.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het beginsel van de ‘fair play’, en van “het Unierecht”.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen

gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekers zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.1.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen hier niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken hebben voorgelegd.

Verwerende partij maakt slechts gewag van 11 bewijzen van geldverzendingen. Verzoekers hebben echter op 18.06.2020 aan de gemeente veel meer bewijzen van geldtransfers via Surichange Bank en Wester Union overgemaakt. Er zijn tevens bewijzen overgemaakt van verzendingen van hulpgoederen via Alypsona Shipping en Kaltrade Logistics, (stuk 18)

Ook over de attesten van de Dienst Belastingen en het GLIS wordt met geen woord gerept in de bijlagen 20. (stukken 19-20)

Er is bijgevolg een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat verwerende partij niet alle stukken heeft betrokken in haar besluitvorming.

Eenzijds heeft zij geen rekening gehouden met alle verzendingsbewijzen van het geld en de hulpgoederen. Anderzijds heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers geen inkomsten hadden en geen onroerende goederen hadden sedert hun geboorte.

Verwerende partij stelt enkel dat het niet duidelijk is wanneer verzoekers Schengen inreisden, zodat niet zeker zou zijn of zij in Suriname verbleven ten tijde van de geldtransfers.

Niets is echter minder waar. Uit het geheel van de voorgelegde documenten (datum geldverzendingen, attest van verlies opgesteld in Nederland en het getuigschrift van verandering van adres met uitschrijvingsdatum) blijkt immers duidelijk dat verzoekers in februari 2020 zijn aangekomen en daarvoor in Suriname waren ten tijde van de geldverzendingen. (stukken 11 t.e.m. 16)

Bovendien heeft verwerende partij via het SIS-systeem teruggevonden dat er aan verzoekers door de Nederlandse ambassade een C-visum werd afgeleverd, (stuk 7)

Verzoekers brengen thans een kopie bij van de verloren paspoorten, waaruit onomstotelijk blijkt dat zij in Nederland waren in de periode 16.04.2019-10.06.2019. Op 22.02.2020 zijn zij opnieuw aangekomen in Nederland en zijn ze niet meer teruggekeerd, (stukken 8-9-10)

6.2.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoekers een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften

kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”). ” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel werden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften konden voorzien en aldus onvermogen waren in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekers hebben met andere woorden weldegelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk waren in Suriname en nog steeds zijn in België van de

referentiepersoon. Zij hebben met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent ten onrechte dat uit de visumaanvraag zou blijken dat eerste verzoeker voldoende inkomsten had, quod certe non.

Het is juist dat eerste verzoeker heeft verklaard dat hij landbouwer was. Hij is ongeschoold en van thuis uit landbouwer, maar hij is nooit als landbouwer economisch actief geweest op een officiële manier en heeft dus nooit inkomsten gehad hieruit. Hij werkte enkel in zijn jeugdijaren in zijn geboortedorp op het veld om zijn ouders te helpen, meer niet. Het visum is vooral te danken aan het feit dat een andere zus uit Nederland, C. A., garant stond voor verzoekers, (stuk 7)

Zo heeft eerste verzoeker geen arbeidscontract of loonbrieven voorgelegd. Het bekomen van het visum is dus eigenlijk te danken aan de garantstelling van de zus.

Als verzoeker vermogend was, was er immers geen behoefte aan een garantstelling.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekers, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste waren van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen en de verzendingen van hulpgoederen tonen dit aan. (stuk 18) Immers, voorafgaand aan verzoekers hun inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekers in Suriname door de referentiepersoon.

Hiermee hebben verzoekers bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór hun inschrijving in België financieel ten laste waren van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast hebben verzoekers ook hun onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen, (stukken 19-20)

Zo heeft eerste verzoeker een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds zijn geboortjaar geen onroerende goederen bezit in Suriname.

Daarnaast toonde eerste verzoeker ook aan dat hij in het belastingjaar 2019 geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten.

Verwerende partij heeft deze stukken totaal niet betrokken bij haar besluitvorming.

Verzoekers hebben dus op afdoende wijze hun onvermogenheid aangetoond aan de hand van de besproken attesten.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekers over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikken én dat zij dit op afdoende wijze hebben aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekers onvermogen waren in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoekers in het land van herkomst ofwel ten laste moeten zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen".

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijkt' en van de bewoordingen die betrekking hebben op 'afhankelijkheid', zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

*In casu zijn de referentiepersoon en verzoekers ongeveer samen naar België verhuisd!
De dag dat de referentiepersoon een bijlage 8 ontving, kregen verzoekers hun bijlage 19ter.*

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekers - niet kan laten vergezellen door zijn broer in België.

Ook om deze reden is het middel gegrond."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

2.3. De aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij werd in casu geweigerd omdat "Uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging.” De verwerende partij vermeldt in de eerste bestreden beslissing alle stukken die zij in overweging heeft genomen om tot dit besluit te komen, namelijk:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kopie reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.06.2018 zonder uit- en in- reistempels; bijbehorend attest van verlies politie Amsterdam dd. 26.02.2020: uit deze gegevens blijkt niet wanneer exact betrokkene Schengen inreisde. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten op 07.03.2019 (geplande aankomstdatum: 05.04.2019).

- reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2020 te Brussel

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.07.2019, 27.07.2019, 12.08.2019, 28.08.2019, 23.09.2019, 18.10.2019, 15.11.2019, 03.12.2019, 28.01.2020, 03.02.2020, en 17.02.2020: echter, deze verzendbewijzen vermelden weliswaar een adres in Suriname, doch uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie visumaanvraag dd. 04.03.2019) kan niet met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene op datum van deze geldstorting effectief in Suriname verbleef; deze geldstorting kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was voor zijn komst naar België, en dat er niet werd aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden verzonden en aangewend om overige doeleinden.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli 2019 - juli 2020

- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van derden: echter, deze documenten zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- ‘attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming’ Bond Moyson dd. 07.05.2020 op naam van betrokkene mét bijbehorend inkomensonderzoek; bewijs aansluiting Bond Moyson dd. 04.06.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene met bijbehorende ISI+ kaart”

De verwerende partij leidt uit deze stukken af dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd”, “dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvragen dd. 20.01.2017 en 04.03.2019 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen.”, en “dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische Staat.”

De verzoekende partij voert nu aan dat de verwerende partij met een hele reeks stukken die door haar werd voorgelegd geen rekening heeft gehouden. Het betreft volgens haar stukken die aantonen dat zij in het land van herkomst wel degelijk onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon. Zo verwijst de verzoekende partij naar *“veel meer bewijzen van geldtransfers via Surichange Bank en Western Union”* die zij zou hebben overgemaakt. Er zijn volgens haar tevens bewijzen overgemaakt van verzendingen van hulpgoederen via Alypsona Shipping en Kaltrade Logistics. Zij verwijst daarvoor naar stuk 18. Ook over de attesten van de Dienst Belastingen en het GLIS, die zij ook zou hebben voorgelegd, wordt volgens haar met geen woord gerept in de bijlagen 20. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 19 en 20. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partij enkel dat het niet duidelijk is wanneer de verzoekende partij Schengen inreisde, zodat niet zeker zou zijn of zij in Suriname verbleven ten tijde van de geldtransfers, maar niets is volgens de verzoekende partij minder waar. Zij stelt dat uit de datum van de geldverzendingen, het attest van verlies opgesteld in Nederland en het getuigschrift van verandering van adres met uitschrijvingsdatum immers duidelijk blijkt dat zij in februari 2020 zijn aangekomen en daarvoor in Suriname waren ten tijde van de geldverzendingen. Zij

verwijst naar de stukken 11 t.e.m. 16. Bovendien heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij via het SIS-systeem teruggevonden dat er aan hen door de Nederlandse ambassade een C-visum werd afgeleverd. De verzoekende partij verwijst naar stuk 7. De verzoekende partij brengt volgens haar thans een kopie bij van de verloren paspoorten, waaruit onomstotelijk moet blijken dat zij in Nederland waren in de periode van 16 april 2019 tot 10 juni 2019. Op 22 februari 2020 zijn zij naar eigen zeggen opnieuw aangekomen in Nederland en zijn ze niet meer teruggekeerd. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 8, 9, en 10. De verzoekende partij stelt verder dat het juist is dat zij heeft verklaard dat zij landbouwer was maar zij nuanceert dat zij ongeschoold is en van thuis uit landbouwer was, maar zij nooit als landbouwer economisch actief is geweest op een officiële manier en heeft dus nooit inkomsten hieruit gehad. Het visum is volgens haar vooral te danken aan het feit dat een andere zus uit Nederland, C. A., garant stond voor hen. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar stuk 7. De verzoekende partij stelt verder dat zij ook geen arbeidscontract of loonbrieven heeft voorgelegd. Het bekomen van het visum is dus volgens de verzoekende partij eigenlijk te danken aan de garantstelling van de zus. Als de verzoekende partij vermogend was, was er volgens haar immers geen behoefte aan een garantstelling. Zo heeft de verzoekende partij volgens haar een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij sinds haar geboortjaar geen onroerende goederen bezit in Suriname.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende stukken die niet afkomstig zijn van de verwerende partij zelf: een visumaanvraag op naam van A. S. met vermelding van de garant en/of gastheer C. A., een kopie van het paspoort van A. Su., geldig tot 17 juli 2025, een loonfiche op naam van I. M. voor de periode van 1 tot 31 juli 2020, een loonfiche op naam van A. I. voor dezelfde periode, een loonfiche op naam van A. I. voor de periode van 1 tot 30 juni 2020, een kopie van het paspoort van A. Sh., geldig tot 21 mei 2025, een visumaanvraag van A. Su. van 16 februari 2010, een kopie van een paspoort van A. Su. geldig tot 10 november 2014, een stuk van 16 november 2009 waaruit blijkt dat A. Su. gescheiden is, een stuk van 2 december 2009 waaruit blijkt dat A. Su. 'niet ongunstig bekend staat' bij de politie in Suriname, een stuk van 25 november 2009 waaruit blijkt dat A. Su. in Suriname niet bekend is met een of andere lichamelijke of geestelijke ziekte, een Belgische E-kaart geldig tot 5 juni 2014 van H. S., een uittreksel uit het vreemdelingenregister van de stad Gent van H. S. van 26 november 2009, een uittreksel uit het strafregister van de stad Gent van 6 oktober 2009 (model 1), een uittreksel uit de geboorteakte van H. S. van 26 november 2009, briefwisseling tussen H. S. en A. Su., loonfiches van H. S. van 2009, en kopieën van foto's.

Het is dan ook duidelijk dat heel wat stukken die de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing in overweging heeft genomen niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. In het administratief dossier zijn twee e-mails terug te vinden van de stad Sint Niklaas van 1 juli 2020 (deel 1 en deel 2) waarin wordt verwezen naar tal van bewijsstukken die neergelegd werden. Evenwel zijn deze bewijsstukken die vermeld staan op deel 1 niet terug te vinden in het administratief dossier. Het administratief dossier is dan ook onvolledig. De Raad kan dan ook niet nagaan wat de precieze inhoud is van deze stukken en of de verwerende partij met deze stukken rekening heeft gehouden en deze correct heeft beoordeeld. Los van deze vaststelling is het voor de Raad onmogelijk om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen op basis van een onvolledig administratief dossier. Enkel om deze reden al moet de eerste bestreden beslissing in casu worden vernietigd.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond, en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing, namelijk de weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van het minderjarig kind van de verzoekende partij, verwijst naar de motivering van de eerste bestreden beslissing. Gezien de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze en met schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werd genomen, past het om ook de tweede bestreden beslissing nietig te verklaren.

Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat is in de eerste bestreden beslissing als het bevel tot terugbrenging worden voor de duidelijkheid in de rechtsorde mee vernietigd. Het past immers dat de verwerende partij zich eerst opnieuw uitspreekt over de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij en haar minderjarig kind vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten of een bevel tot terugbrenging wordt afgegeven.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging, alle drie beslissingen van 31 augustus 2020, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU